

δὲν ὄνειρεύθην.

— Ὅχι δὲν ὄνειρεύεσαι.

— Ὡ Θεέ μου, εἶναι ἀληθές; Καὶ πῶς μὲ ἔσωσας;

— Δὲν σέ ἔσωσα ἐγὼ, Εὐγενία, ἀλλ' ἐκείνοι. Κατέλαβες καὶ τοὺς δύο διαβουλευομένους περὶ τῆς οἰκτρᾶς θέσεώς των καὶ περὶ σχεδίων ἐνόχων. Ὅταν ἔμειναν μόνοι μὲ τὴν συνείδησίν των, ὁ ἔλεγχος αὐτῆς τοὺς ἔτυψε, καὶ ἐκείνοι οἵτινες σὲ ἠρνήθησαν εἰς τὸν ἔρωτά μου, ἦλθον νὰ θέσωσι τὴν ζωὴν των ὑπὸ τὴν αἰγίδα μου, διότι ἦλθον καὶ οἱ δύο ἐνταῦθα. Ἡθέλησαν καὶ οἱ δύο ν' ἀποφύγωσιν ἐν ἔγκλημα καὶ χωρὶς νὰ τὸ εἴπωσιν ἀνέδραμον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ αὐτὸ μέσον. Δόξαν ἄς ἔχη ὁ ὕψιστος! Εὐγενία, ἡ ἡμέρα ὑποφώσκει, ἀπόβαλε πάντα φόβον, ἔλθε εἰς τὴν οἰκογένειάν μου παρ' ἧς θέλεις μείνει μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γάμου μας. . . . Τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο ἄς μείνῃ μεταξὺ ἡμῶν. . . . Ὅχι ἰδῶ τὸν θεῖόν σου, καὶ ἂν δυνηθῶμεν θὰ ἐμποδίσωμεν τὴν καταστροφὴν του, διότι ἡ μεταμέλεια εἶναι ἀρετὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἄς τὸν συγχωρήσωμεν, εἶπεν ἡ νεάνις, ἀπομάξασα ἐν δάκρυ.

— Ὅπόσαι συγκινήσεις κατὰ τὴν νύκτα ταύτην! εἶπεν ὁ Κάρολος καθ' ἑαυτὸν ὅλα τὰ δράματα δὲν συμβαίνουσιν εἰς τὸ θέατρον.

(Ἐκτοῦ Γαλλικοῦ)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Μῦθοι τοῦ Λαφονταίνου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ κατ' ἐκλογὴν μεταφρασμένοι ὑπὸ Μ. Ἀνδρεάδου τοῦ Κυπρίου, καὶ ἐκδεδομένοι ἐπιστασίᾳ καὶ δαπάνῃ Μ. καὶ Ε. Ἀθήνησι, τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως.—Τιμῶνται δραχμῆς.

Οἱ εἰσερχόμενοι ἐν τῷ καφεναίῳ τῆς ὠραίας Ἑλλάδος ἀναμφιβόλως θὰ εἶδον πολλὰκις σεβάσμιον τινὰ γέροντα ἀναγινώσκοντα τὰς ἐφημερίδας, ὅστις, ὅπως διάφορον ἐνδυμασίαν καὶ κουρὰν φέρων, ἀποτελεῖ διακεκριμένην ἀντίθεσιν πρὸς πάντας τοὺς παρακαθημένους. Ὁ ἀνὴρ οὗτος φέρει μακρὰν γενειάδα καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην, ἧτις ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων μέχρι πρὸ ὀλίγου ἦν τὸ ἐνδύμα τῶν λογίων τοῦ ἔθνους, καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ σημερινὸς πρωθυπουργός μας παρουσιάζεται, ὡσάκις τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους τὸ ἀπαιτήσωσιν, ἐνώπιον τῆς β' τῶν

Ἑλλήνων συνελεύσεως, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ διατὸν ἀναχρονισμὸν τοῦτον.

Ἡ Τύχη δὲν ἐφάνη βεβαίως εὐνοϊκὴ εἰς τὸν ἀνθρώπον, διότι καὶ οὗτος ὀλίγον ἐθώπευσεν αὐτήν· ἐπὶ τῆς ὀψέως του ὅμως ἐπικάθηται ἡ ἱλαρότης, καὶ τὸ μέτωπόν του, εἰ καὶ ἐβρύτιδωμένον, ὑπὸ τοῦ χρόνου, εἶναι ὅμως ἀεῖποτε φαιδρὸν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, λέγεις, ὅτι οὐδόλως μεμψιμοιεῖ κα' αὐτῆς, διότι τὰ πάντα θεωρεῖ μάταια καὶ πρόσκαιρα.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ οὐδεμίαν ἔχων ἀξίωσιν, ὁ μὴ καταρῶμενος οὔτε τὴν τύχην, οὔτε τὸν Θεόν, οὔτε τὴν κυβέρνησιν, οὔτε τοὺς συγχρόνους του ὅτι δῆθεν παρεγνώρισαν τὴν ἀξίαν του, ἤξιζεν ἴσως πλεῖστον πολλῶν ἄλλων, οἵτινες διότι ἔμαθον τὸ μυστήριον τοῦ savoir faire ἀπέκτησαν καὶ τιμὰς καὶ πλοῦτη καὶ ἄνεσιν καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου.

Ἄν τις τῶν τοιούτων, λαμβάνων τὴν γλῶσσαν τῆς μυίας τοῦ Λαφονταίνου ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὅτι καὶ ἐκείνη, ἐγκυαλωμένη εἰς τὰς ἐπιτυχίας τῆς, εἶπέ ποτε πρὸς τὸν μύρμηκα:

« Πές μου, μύρμηξ κακοῦθη,

Εἰς τὴν κεφαλὴν ποτέ σου κάθισες τῶν βασιλέων;
ἐγὼ παίζω ἐκτός τούτου, μὲ τὴν κόμην τῶν ὠραίων,
καὶ φιλῶ ὅποταν θέλω, τ' ἀλαβάστρινά των στήθη.

Ὁ μεταφραστὴς τῶν μύθων τοῦ Λαφονταίνου, ὁ γηραιὸς καὶ ἀφανὴς Ἀνδρεάδης ἐδικαιοῦτο ν' ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ ἐπόμενα τοῦ μύρμηκος:

« Εἰς τὴν κεφαλὴν καθίζεις συμφωνῶ, τῶν βασιλέων,
καὶ εἰς τὴν κόμην τῶν ὠραίων
ἀλλ' ἀκόμη κεῖς τῶν ὄνων καὶ σοῦ γίνεται συχνάκις αὐτ' ἡ
ἀδιακρισία
τοῦ ἀλέθρου σου αἰτία. » (1)

Τοιαύτη εἶναι ἡ μετάφρασις ὄλων τῶν μύθων, ἀφελῆς, φυσικὴ καὶ πιστὴ συνάμα' ἡ στιχογραφία ῥεεῖ ἀπροσκόπτως, καὶ μόνον ἐνιαχοῦ παρατηροῦνται στίχοι τινὲς χωλαίνοντες, ἀλλ' οὗτοι εἰσὶν ὀλίγιστοι καὶ εὐδιόρθωτοι. Ὁ Κ. Ἀνδρεάδης, καὶ ἄλλοτε λαβὼν μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Βαρβάρτη ἐκδοθέντος ἰταλοελληνικοῦ λεξικοῦ, ὠφέλησε τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν.

Ἀποδείξεις τῶν λόγων μας περὶ τῆς φιλολογικῆς ἱκανότητος τοῦ Κ. Ἀνδρεάδου εἶναι ἡ μετάφρασις τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Λαφονταίνου μύθων ἣν οὗτος ἐξεπόνθησε καὶ ἧς τὴν δημοσίευσιν ἡμεῖς

(1) Τὰ ἀνωτέρω τεμάχια λαμβάνομεν ἐκ τῆς ἀναγγελομένης τοῦ κ. Ἀνδρεάδου μετάφρασεως.

ἀναγγέλλομεν σήμερον. Ὁ ἡμέτερος μεταφραστής ἐνόησε κάλλιστα τὸν περίφημον μῦθον, καὶ τῆς εὐφυοῦς καὶ φυσικῆς μεταφράσεώς του καὶ τῆς ἐφρύνθου στιχουργίας του ἔδωκεν εἰς τοὺς παῖδας, ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς πάντας, εὐχάριστον καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσιν. Τὰ ζῶα τοῦ κ. Ἀνδρεάδου λαλοῦσιν ἀληθῶς τὴν ἀπλὴν γλῶσσαν καὶ οὐχὶ τὴν ἑλληνικὴν, διότι οἱ παῖδες μετὰ τῶν ὁποίων θὰ συνδιαλέγωνται, τὴν ἀπλὴν ἐνοοῦσι, καὶ κατὰ τοῦτο τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, συνετώτερα πολλῶν λογίων, οἷτινες δίδουσιν εἰς τοὺς παῖδας ἱστορίαν, γεωγραφίαν, Κατήχησιν καὶ πάντα τὰ διδασκτικὰ βιβλία γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ὅπως ἀκατάληπτον εἰς αὐτά. ὡς δείγμα ἐκ τῶν καλῶν τούτων μεταφράσεων λαμβάνομεν κατὰ τύχην τὸν ἐξῆς 30 μῦθον.

Ὁ ὄνος καὶ οἱ κύριοί του.

Κηπουρῷ γαϊδουράκι ἐπιπροκαρπονεῖτο εἰς τὴν Τύχην του τὴν μαύρην, ὅτι ἐταλαιπωρεῖτο, καὶ τῆς ἔλεγε μὲ πόνον, πῶς πρωτὶ τὸ ἐξυπνοῦσε, πρὶν οἱ πετεινοὶ φωνάζουν, καὶ χορτάρια κουβαλοῦσε. Τί ἀνάγκη, πρὶν χαράξῃ ἢ αὐγῇ, νὰ μὲ σηκώῃ; Τὸ σπλαχνίσθηκεν ἡ Τύχη, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ γλυτώνει, καὶ τὸ κάμνει νὰ περάσῃ εἰς ἐνὸς γναφῆος χεῖρας. Πλὴν τὸ πείραξε τὸ βάρος καὶ ἡ βρώμα τῶν πεταίων, καὶ σοὺ ἄρχισε τὰ χρεῖον νὰ φωνάζῃ, νὰ κωφάνῃ τὰ αὐτὰ πάλιν τῆς Μοίρας λέγον, ὅ! πόσον λυποῦμαι τὸν καλὸν περιβολάριον! ὅταν ἐγὼ εἶμι, ἐνθυμοῦμαι, δάγκανα κάρμυϊαν ἀκρον ἢ λαχάνου ἢ κωμυβίου.

ἀλλὰ τώρα τοῦ ἀθλίου ἀπ' αὐτὰ πλέον νὰ χάσῃ τίποτε δὲν μοῦ τυχαίνει ἔξω πλέον ἀπὸ ξύλον νὰ λαμβάνω δὲν μου μένει.

Τύχην πάλιν, νὰ, ἀλλάζει καρβουνάρις τὰγοράζει.

Πλὴν, προτικλύσεις νέας πάλιν, καὶ ἡ Τύχη θυμωμένη:

τί λοιπὸν αὐτὸς ὁ ὄνος, εἶπε, πόσον μὲ ζαλιζει,

ὅσον ἑκατὸν μονάρακι μολὶς ἔθλοι ἠνωμένοι ἀπὸ θλους αὐτὸς μόνο:

μήπως ἄραγε νομίζει

τὰ μωρὰ τὰ καύκαλά του,

ὅτι εἶν' ἀδικημένος; Εἰς τὸν νοῦν δὲν ἔχω ἄλλο ἀπὸ τὰ παράπονά του;

Ἄναμφίβολα ἡ Τύχη εἶχε δίκαιον μεγάλο.

Ὅλοι εἴμεθα τοιοῦτοι: κἀνεὶς δὲν εὐχαριστεῖται:

διὰ τὴν κατάστασίν του, πάντ' ἔλειπονολογεῖται.

Ἡ σημερινὴ μας στάσις πάντα εἶν' ἢ χειροτέρα.

Φορτωμένοι τὴν Τύχην ὅλη νύκτα καὶ ὅλ' ἡμέρα.

Ὁ Ζεὺς θλους ἀν' ἡμᾶς δώσει καθενὸς τὴν αἰτησίαν του,

θὰ τοῦ σπῶμεν αἰωνίως τοῦ πτωχοῦ τὴν κεφαλὴν του.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ Στρατιωτικὴ Ἐφημερίς, φύλλον ἀγγλικόν, ἐδημοσίευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λόρδου Clyde, τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον:

«Ὅταν ὁ πρίγκηψ τῆς Πρωσίας ἐμνηστεύθῃ τὴν θυγατέρα τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας, αὐτὴ τῷ ἀπένειμε τὸ παράσημον τῆς Περικνημίδος, ὁ δὲ λόρδος Clyde προσεκλήθη νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς Βερολίνον: μετέβη λοιπὸν εἰς Οὐνδσωρ ὅπως παραλάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν τῆς βασιλείσσης τὸ παράσημον. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχον τελειώσει ἀναγκαῖά τινα κοσμήματα, τῷ ἀνηγγέλθη ὅτι ἅμα ἐτοιμασθῆ, ἡ βασιλίσσα θέλει φροντίσει νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ μέγαρόν του καὶ ἀληθῶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε κιβώτιόν τι κάλλιστα περιτετυλιγμένον καὶ ἐσφραγισμένον διὰ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος: πάραυτα δὲ ὁ λόρδος μετὰ στρατιωτικῆς ἀκριβείας ἀνεχώρησεν εἰς Πρωσίαν: μόλις δ' ἀφίχθεις εἰς Βερολίνον ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ, καὶ ἔλαβεν ἀμέσως τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν πρίγκηπα: ἐτοιμασθεὶς ὅθεν δεόντως διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἔθραυσε τὴν σφραγίδα καὶ ἤνοιξε τὸ κιβώτιον. Ἄλλ' ὅποια ἐστάθη ἡ ἐκπληξίς του ὅτε ἀντὶ τῶν παρασήμων τῆς Περικνημίδος παρετήρησε μέγα τι καὶ ἀξιόλογον πουδύγγιον διὰ κορινθιακῆς σταφίδος κατεσκευασμένον! Ἐπέθεσεν ὅτι ἡ νέα πριγκιπέσσα διακρινόμενη, ὡς ὅλοι αἱ Ἀγγεῖδες, διὰ τὴν περὶ τὰ οἰκιακὰ γνῶσιν καὶ ἐπιδειξιότητά της, ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ταξιδίου τοῦ λόρδου ὅπως ἀποστείλῃ εἰς τὸν μνηστῆρά της δῶρον μικρὸν μὲν ἀλλ' ἐκ τῶν ἰδίων χειρῶν τῆς προσελθόν. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κιβώτιον τὸ ἐγγλεῖον τὰ παράσημα ἔνεκεν ἀμελείας βασιλικῆς τινος ὑπηρετοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ λόρδου ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ τῷ ἀπεστάλη εἰς Βερολίνον. Ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν καὶ ἐκ δευτέρου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς νέας αὐτοῦ ἐντολῆς, καθῆσον οὐδέποτε ἠθέλε νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ταξιδίου του ἦτο νὰ κομίσῃ ἐν πουδύγγιον ἐκ μέτρους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν πεφιλημένον αὐτῆ συγγενῆ.

ΑἶΝΙΓΜΑ.

Μὲ τὰ στήθη τῶν ὠραίων ὀμοιάζω εἰς τὸ χρῶμα
Καὶ ὡς τοὺς οὐρανοὺς πλησίον τὸ εὐρύ μου ἔχω δῶμα.
Ὅ,τι εἰς τοὺς ἄλλους πάντας θέρμην δίδει καὶ ζωὴν,
Ἄπ' ἐμοῦ καὶ τὴν ἐσχάτην ἀναρπάζει, φεῦ, πνοήν.
Πρόσεξε! Τὸ ἡμισὺ μου ὄρον ἄγνωστον σημαίνει,
Πλὴν τὸ ἄλλο ἡμισὺ μου τὸν Αἰώνιον ἐμφαίνει.